

ДО ЧИТАТЕЛИТЕ: ЗА СМЪРТТА НА КРАЛ АЛЕКСАНДЪР

Всички вече сте чули черната вест, която се опитваме да прогоним като лош сън, но тя не ни оставя. Всички вече знаете: кралят е убит. Една мрачна есенна нощ тази вест, по-мрачна от всяка нощ, обиколи селата и градовете на нашата родина, прелетя по балканските планини и долини.

Въпреки че в наше време е лесно да се повярва на всяка злокобна вест, идваща от който и да е край на света, все пак беше трудно да повярваме, че това е истина. Ако нашият крал беше отишъл на лов в африканските джунгли - тогава да заповядаме на сърцето си: мирувай! и на очите си: задръжте сълзите си! Но той отиде по народни и европейски дела в Европа, шибан от ветровете и измъчван от морската буря. И едва стъпил на брега с обременената си от грижи душа и аскетичното си тяло, попадна на засада. И ако това беше засада на един маниак, тогава да кажем: какво да се прави, маниаци има навсякъде. Но тази засада, устроена от хора от различни народности, се е простряла от единия край на континента до другия... Мъката на народа от раздялата с неговия крал се увеличава многократно от обстоятелствата, при които тя се случва. Неговата мъченическа смърт, според пъкления замисъл на многобройните заговорници, е трябвало да означава мъченически живот за нас. Атенатът срещу краля е атентат срещу нашата държава и срещу целия югославски народ. Неговата цел е била разрушаването на държавата, поробването на народа ни и особено унищожаването на братското разбирателство с българите - дело, за което все сърдечно е работила и Православната църква - както Сръбската, така и Българската. Лъжливите светски миротворци не искаха мир на Балканите, на нашите многострадални Балкани. Затова убиха него, главния балкански миротворец, както преди 16 години други подобни злодейци убиха руския цар Николай, главния радетел за мир в света. И така, само за 16 години славянството и Православието изгубиха двама свои владетели, двама велики родолюбци и миротворци. А ние, надявайки се на всевиждащия Бог, вярваме, че в скоро време явните и тайни борби, които се водят против славянството и Православието, ще станат известни.

Нека само пролятата кръв на краля мъченик и народните сълзи за него не останат напразни. Нека съкрушено се покаем за нашите грехове. Може би с греховете си сме заслужили удара, който ни сполетя. Като християни ние знаем, че Бог допуска такива нещастия върху хората и народите, та чрез болката, мъката и сълзите като с някакво горчиво лекарство да ги изцери от тяхната духовна и нравствена заболялост. Както ни уверява сам Бог в Светото Писание, Той е нашият лекар. Нека смъртта на краля послужи за пробуждане и укрепване на нашата съвест. Нека се изцерим от нашите нравствени недъзи и рани. Нека между братята се възцари мир. Да изчезнат псувните и хулите. Нека езикът ни бъде чист и делата ни свети. Нека всеки помни своята смърт и изправи живота си според Божия Закон. Защото щом такава изненадваща смърт сполита царете на този свят, то колко ли повече останалите? Или както е казал Христос: „Ако това правят със зеленото дърво, какво ще бъде със сухото” (Лук. 23:31)? А утеха за наранените си сърца нека да търсим в нашата вяра, която е вяра на Живота и възкресението. Ние вярваме, че нашият крал е жив на онзи свят, където живеят душите на много наши царе, светци и мъченици. И вярваме, че оттам той ще въздейства и влияе на земния ни живот, защото

духовният свят като цяло силно въздейства върху този свят. С тази вяра ние се покланяме на Твореца на небето и земята и се молим:

Упокой, Господи, душата на Твоя раб и мъченик, блаженопочившия наш крал Александър!